

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 279

16 Ἰουνίου 2010

Οἱ τρεῖς νάρκες

πεσε τό μάτι μου σέ ὀλοσέλιδο ρεπορτάζ Ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδας. Καί ὁ λογισμός μου, ἀκαριαία, πνίγηκε στό σκοτάδι τῆς ἀπόγνωσης. Ὁ συντάκτης τοῦ κειμένου ἴσως σχεδίασε νά δώσει μιά πιστή, δημοσιογραφική ἀποτύπωση τῆς σύγχρονης ὑπαρξιακῆς περιπέτειας τῶν νέων ἀνθρώπων, πού ὑποχρεώνονται νά κάνουν τά πρῶτα τους κοινωνικά ἀνοίγματα μέσα στήν ἡφαιστειακή σκόνη τῶν συνεχῶν, ἀνελέπτων συγκρούσεων καί τῆς ὀριακῆς ἀπαξίωσης τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας. Ἴσως κινήθηκε ἀπό τήν ἐσώτερη ὑπογράμμιση τοῦ χρέους, νά σταθμίσει τήν ἐμπλοκή τοῦ «νῦν αἰῶνα» καί νά δώσει σῆμα συναγερμοῦ, στίς ναρκωμένες συνειδήσεις. Ἴσως μιά προσωπική του περιπλάνηση στά κακοτράχαλα γυρίσματα τοῦ βίου, νά τόν ἔσπρωχνε νά ἐκκύσει στό τυπωμένο χαρτί τήν πικρή γεύση τῆς ψυχῆς καί τό σπασμό τῆς προσωπικῆς του ἀπόγνωσης.

Χτυπητός ὁ τίτλος τοῦ δημοσιεύματος. Ὁριοθετοῦσε τήν εὐτέλεια τῶν ὁραμάτων καί τήν τραγικότητα τῶν ἀνοιγμάτων τῆς σύγχρονης, ἀνήσυχης νεότητας. Τή λοξοδρόμηση σέ τρία πλάνα ὑπαρξιακῆς ἐνεργοποίησης,

πού στο σύνολό τους, εκφράζουν νοσηρή έρμηνεία τῆς κοινωνικῆς διασύνδεσης ἢ ἐπαναστατική, καταστροφική ἀντίδραση στήν τυποποιημένη καί παγκόσμια ἀναπτυγμένη καθημερινότητα. Σέξ, ναρκωτικά καί βία. Αὐτά, ὑπογράμμισε ὁ δημοσιογραφικός ἀναλυτής, κυριαρχοῦν, σήμερα, στό καντράν τῆς νεανικῆς προβληματικῆς. Αὐτά ἐρεθίζουν τήν καρδιά καί τό νοῦ. Βιώνονται ὡς δυναμική ὑπέρβαση τῶν ξεπερασμένων σχημάτων τῆς πολλαπλῆς ὑποτέλειας καί τῆς καταθλιπτικῆς καταπίεσης. Διασαλπίζονται ὡς ὑψηλή ποιότητα ἐλευθερίας. Καί φωτίζονται μέ τοὺς ἐνισχυμένους προβολεῖς τῆς παθιασμένης μοντερνιστικῆς προπαγάνδας σέ βαθμό, πού νά σβήνουν ἀπό τή συνείδηση τήν ἀγαπητική, χρεωστική προσέγγιση στό διπλανό ἄνθρωπο, στό συγγενή ἢ στό φίλο, στό φτωχό ἢ στόν πλούσιο, στό συνεργό ἢ στόν ἀντίπαλο καί νά παλλαπλασιάζονται τά ἀπάνθρωπα, καταλυτικά ἐρεθίσματα τῆς ἀντιπαλότητας καί τῆς ἐξόντωσης.

Τό ὅτι οἱ τρεῖς αὐτές ὁρμές κυριαρχοῦν, ὡς συνθήματα συναρπαστικά καί ὡς ὑποδείγματα αὐξημένης ψυχολογικῆς πίεσης, στίς παγκοσμιοποιημένες ἀρένες τῆς νεανικῆς ἄθλησης, εἶναι ὀλοφάνερο. Παράλληλα, ὅμως, εἶναι διαπιστωμένο καί ὁμολογημένο, ὅτι τά τρία ὁρμητικά καί συναρπαστικά σπότες καί ἡ συνακόλουθη πραγμάτωσή τους σέ πράξη ζωῆς, ἀποδιοργανώνουν τή νεανική προσωπικότητα. Ναρκώνουν ἢ καί νεκρώνουν τόν ἀγαπητικό χτύπο τῆς καρδιάς του. Ὑπερτρέφουν τόν ἀτομισμό του. Τόν ξεχωρίζουν, τόν ἀπομονώνουν καί τόν ἀποξενώνουν ἀπό τή στενή καί ἀπό τήν εὐρύτερη κοινωνική ὁμήγυρη. Τόν καταντοῦν λάτρη τῆς ἰδίας του τῆς σάρκας, μιστή τοῦ διπλανοῦ, πυροδότη καί ἀνατροπέα τῆς ἐναρμονισμένης κοινωνικῆς συνεργασίας καί συνδημιουργίας.

Υπάρχει σοβαρός μελετητής καί ἀναλυτής τῆς σύγχρονης κοινωνικῆς διασύνδεσης, πού ἀποδέχεται καί πιστεύει, ὅτι ἡ πληθωρικότητα τῆς προπαγανδιστικῆς προβολῆς τοῦ σέξ σέ προτεραιότητα κοινωνικῆς καταξίωσης, ἔχει, ὡς ἀγαθό ἀποτέλεσμα, τήν ὑπέρβαση τῆς μοναξιάς καί τήν ἀνάδειξη τῆς συντροφικότητας; Ὑπάρχει σημερινός ὁδοιπόρος τοῦ ἀνηφορικοῦ μονοπατιοῦ τῆς ζωῆς, πού στήν καταχρηστική ἐμπειρία τοῦ σέξ ἔζησε ἀκέραιη τήν ἀγάπη καί ἀπερίτμητη τήν ἀφοσίωση; Δέν ἀποτελεῖ σκληρό μάθημα καί ὀδυνηρή ἐμπειρία γιά τοὺς ἀποδέκτες καί ὑποστηρικτές τῆς σεξουαλικῆς ἐλευθερίας-διάβαζε, ἀναρχίας-ὅτι ἡ ἐκβολή τοῦ σεξουαλικοῦ παφλασμοῦ εἶναι διπολική; Ὅτι καταλήγει ἀναπόφευκτα ἢ στήν υπερφόρτωση μέ τό ἔιτζ καί τίς συγγενεῖς ἐξοντωτικές παραλλαγές ἢ στήν ἀπόσυρση στά ἀπόμερα, σκιερά καταφύγια τῆς μοναξιάς, τῆς κατάθλιψης καί τῆς

Τά τῆς Ἐκκλησίας ἀποίμαντα (ε)

Τό βαρύ ζόφο τῶν κακῶν χειρισμῶν τῆς ἠθικῆς χωματερῆς Μπεζενίτη ἐκ μέρους τοῦ, «φίλου του», ἑλληνικοῦ Συνοδικοῦ κυκλώματος καί-ἰδιαζόντως-ἐκ μέρους τοῦ «*ίξευτοῦ*» (κυνηγοῦ μέ ξόβεργες), ἀθεμελιώτων Ἱεροκανονικά, προνομίων, Πα-

τριάρχη Βαρθολομαίου, γεγονότα, πού εὐτέλισαν τοὺς ἱερούς θεσμούς καί πλήγωσαν τίς συνειδήσεις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, ἀλλά σωριάστηκαν περιφρονητικά στό ἐρμάρι τῆς λήθης, ἐπιστρέφουν στίς μνῆμες τοῦ λαϊκοῦ πληρώματος καί δρομολογοῦν διάδοχες ἀντιδράσεις

αὐτοκτονίας; Ποιός θά μετρήσει τά θύματα αὐτῆς τῆς ἐκτροπῆς καί ποιός θά ἀποτιμῇσει τό κοινωνικό ξεχαρβάλωμα, πού χαρακτηρίζει τήν ἐποχή μας;

Οσο γιά τά ναρκωτικά καί τή βία, πού ἔχουν ἐξελιχτεῖ σέ ἰδιοτυπίες τοῦ τραγικοῦ αἰῶνα μας καί σέ ἀθλήματα τῆς ἐκνευρισμένης καί ἐπαναστατημένης νεολαίας μας, ποιά συμπεράσματα θά μπορούσε νά συλλέξει ὁ μεθοδικός ἢ ὁ αὐθόρμητος ἐρευνητής παρατηρητής καί ποιές κρίσεις νά διατυπώσῃ, ὡς σταθμίσεις τῶν φαινομένων καί ὡς προτάσεις γιά συμπάρασταση καί βοήθεια στά βλήματα τῶν νεώτερων ἀδελφῶν μας, πού τά σκοτίζουν οἱ ναρκωτικές οὐσίες ἢ τά πυρακτώνει ἡ μανία τῆς ἐξόντωσης τῶν πολιτικῶν ἢ τῶν κοινωνικῶν ἀντιπάλων τους καί τῶν ἐκμεταλλευτῶν τῆς ζωτικότητάς τους;

Τά τρία ρεύματα, πού προσδιορίζουν τά ὁράματα καί τήν πρακτική τῆς σύγχρονης νεότητας, μεταστοιχειώνονται καί μεταλλάσσονται σέ τρεῖς νάρκες, πού ξεσκίζουν τά νεανικά ὄνειρα, ματώνουν τίς καρδιές καί νεκρώνουν τή ζωτικότητα. Κάποιοι ἀπό μᾶς, ἀπό τή φάλαγγα τοῦ «*χθές*» καί του «*προχθές*», εἴμαστε φορτωμένοι μέ βαρεῖες εὐθύνες, γιά τήν παραπλάνηση τῆς διάδοχης γενιᾶς καί γιά τή δημιουργία τῆς δῆθεν ἐκμοντερνισμένης μορφῆς καί ποιότητας ζωῆς, πού στήν πραγματικότητα δέν εἶναι, παρά κατολίσθηση στήν ἀπαξίωση τοῦ προσώπου καί στή βαρβαρότητα.

καί διογκωμένες αντίστασεις.

Στή σειρά των ἄρθρων, πού ξεδιπλώσαμε τήν ἱστορία τοῦ «ἐκκληίου», προσφύγαμε στίς ἀναλύσεις τῶν μεγάλων Κανονολόγων τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας. Μελετήσαμε τό πλούσιο, παλαιό καί πρόσφατο, ἱστορικό ὕλικό. Καί διαπιστώσαμε, πώς ὅλα, «ἐν συμφωνία», ἐντοπίζουν καί περιορίζουν τό δικαίωμα τοῦ προκαθήμενου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινούπολης, νά δέχεται «ἐκκλητες» ἀναφορές καί νά ἀποφαίνεται ἀμετάκλητα, μόνο στίς περιπτώσεις Ἱεραρχῶν, πού διακονοῦν στά ὄρια τῆς Πατριαρχικῆς δικαιοδοσίας του. Σέ καμμιά ἄλλη περίπτωση δέν παραχωρεῖται στόν Πατριάρχη ἄδεια νά διεισδῇ σέ ξένη δικαιοδοσία καί νά λειτουργήσῃ ὡς ἀνώτατος δικαστής.

Ἡ ἀποδοχή ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς Πατριαρχικῆς Συνοδικῆς Πράξης τοῦ 1928, πού ἐξασφαλίζει στόν Πατριάρχη τό δικαίωμα ἀποδοχῆς ἐκκλητῶν προσφυγῶν ἐκ μέρους τῶν Μητροπολιτῶν τῶν Νέων Χωρῶν, ἦταν μιά ἀδελφική, τιμητική, παραχώρηση στή βαθειά τραυματισμένη Ἐκκλησία τοῦ Βοσπόρου καί τίποτα περισσότερο. Ἡ ἀδελφή, ὅμως, Ἐκκλησία τῆς ἄλλοτε βασιλεύουσας, θεώρησε τήν ἰσχύ, κυριολεκτικά συμβατική, αὐτή διασύνδεση, ὡς εὐκαιρία προβολῆς κυριαρχικῶν ἀξιώσεων καί ὡς δικαίωμα ἐπεμβάσεων-ὅποτε οἱ περιστάσεις ἀνοίγουν διαβάσεις-στά ἐσωτερικά τῆς Αὐτοκέφαλῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Μιά τέτοια ἀφορμή γιά ἐπίδειξη ὑπεροχῆς καί ἄσκηση προνομιακῆς ἐξουσίας-ὅπως εἶδαμε-ἦταν ἡ καταδίκη σέ ἐκπτώση τοῦ ἄλλοτε Μητροπολίτη Δράμας Φιλίππου. Ἀλλά τό ἐγχείρημα δέν τελεσφόρησε. Ἡ ὑπεροψία τοῦ Φαναρίου δέν ταπείνωσε τήν εὐθυκρισία καί τήν ἀκαμψία τοῦ ὑπέργηρου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Ἀθηνῶν Χρυσόστομου. Αὐτός, γενναῖος καί ἄφοβος καί ἐνισχυμένος ἀπό τή Συνοδική ὁμοφωνία, ἀρνήθηκε νά στείλῃ τό δικαστικό φάκελλο στήν Κωνσταντινούπολη. Καί, ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, ὁ τότε δυναμικός καί διορατικός Πατριάρχης Ἀθηναγόρας, δέν κρέμασε τό μεγαλεῖο τοῦ Πατριαρχικοῦ του θρόνου ἀπό τόν τράχηλο τοῦ ἐκπτώτου Μητροπολίτη Φιλίππου καί δέ θυσιάσε τήν κοινωνία τῆς ἀγάπης μέ τίς ὁμόδοξες, ἀδελφές Ἐκκλησίες, γιά νά ἀνεβάσῃ ἕνα πόντο ψηλότερα τό δικό του γόητρο.

Ἡ δεύτερη ἀφορμή προκλήθηκε ἀπό τήν Ἀθήνα. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ, ἀνέγγιχτος ἀπό τίς Θεολογικές-Πατερικές εὐαισθησίες, ἀντάρτης στούς σχεδιασμούς του καί τραχύς στίς συμπεριφορές του, γιά νά στεργιώσῃ τήν παραμονή του στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο, πού τόν κατέλαβε μέ τή λόγχη τοῦ δικτάτορα Ἰωαννίδη, σοφίστηκε νά κηρύξῃ ἐκπτώτους δώδεκα Μητροπολίτες, γιά νά ἐγκαταστήσῃ στούς θρόνους τους δικά του

πρόσωπα, απόλυτα εξαρτημένα και άνίκανα να προβάλουν αντίσταση στά ξνοχα τολμήματά του. Καί τούς απομάκρυνε όλους αυτούς τούς 'Ιεράρχες, χωρίς να άπαγγείλει σέ βάρος τους κατηγορίες, χωρίς να διατάξει ανακρίσεις, χωρίς να τούς παραχωρήσει τό δικαίωμα να άπολογηθούν, χωρίς να τούς δικάσει. Μέ μόνη τήν επίκληση τών δυό Συντακτικών Πράξεων, 3 και 7, πού τίς εξέδωσε, ή δικτατορική μαφία, ύστερα από δική του παράκληση. Καί σέ χρόνο «μηδέν». Σφάγια να ήταν, θα δαπανούσε περισσότερο χρόνο, γιά να τά έξοντώσει.

Καί-τό άκόμα πιο βάρβαρο-γιά να άποκλείσει τό ένδεχόμενο προσφυγής τών κατατομηθέντων 'Ιεραρχών στην πολιτική Δικαιοσύνη, ζήτησε από τούς δικτάτορες και ένσωμάτωσαν, στίς Συντακτικές Πράξεις, διατάξεις, πού άπαγόρευαν την προσφυγή στην Άνώτατη Δικαιοσύνη της πατρίδας μας, στο Συμβούλιο της Έπικρατείας.

Τό άρθρο 5, της Συντακτικής Πράξης 3, όριζε: «Πράξεις έκδιδόμεναι κατ' έφαρμογήν τών διατάξεων της παρούσης ή τοϋ κατ' άρθρον 4 αύτης έκδοθησομένου Νομοθετικού Διατάγματος δέν υπόκεινται είς αίτησιν άκυρώσεως ή προσφυγήν ένώπιον τοϋ Συμβουλίου της Έπικρατείας, και εάν προβάλλεται λόγος άκυρώσεως αναφερόμενος είς τούς υπό της παρούσης ή τοϋ ως άνω Νομοθετικού Διατάγματος τιθεμένους όρους και προϋποθέσεις».

Καί στο άρθρο 2 της 7ης Συντακτικής Πράξης έπαναλαμβάνεται και έπεκτείνεται ή άπαγόρευση: «...Η άπόφασις έκτελείται άμα τη δημοσιεύσει της διά της έφημερίδος της Κυβερνήσεως, μη ύποκειμένη είς ένδικον μέσον ή προσφυγήν ένώπιον πάσης έκκλησιαστικής ή πολιειακής άρχής ή δικαστηρίου».

Οί διατάξεις αυτές έβαλαν χειροπέδες στην Έκκλησία και στους λειτουργούς Της. Καί άφησαν άνοιχτό τό γήπεδο της παρανομίας και της άσυδοσίας στον Άρχιεπίσκοπο Σεραφείμ και στην όμάδα του, πού μόνο όραμα και μόνη επίδιώξη είχε την έξασφάλιση της άσυδοσίας και τη μονοπώληση τοϋ ήγετικού, έκκλησιαστικού λειτουργήματος.

Τό άνουσιούργημα και ή βέβηλη καταπάτηση τών έκκλησιαστικών και τών πολιτειακών θεσμών έγιναν σέ κλάσμα χρόνου. Καί ή περί τόν Σεραφείμ όμάδα, πού πρωτοστάτησε στην άλλοτρίωση, πανηγύρισε τό επίτευγμα. Άλλά δέν πρόλαβε να κυλήσει ένας μήνας και τό δικτατορικό καθεστώς άνατράπηκε. Οί διαφωνίες και οί άντιμαχίες τών πρωτεργατών τοϋ Νοεμβριανού κινήματος και ή Τουρκική είσβολή στην Κύπρο, συνετέλεσαν στην άνατροπή τών πραξικοπηματιών και στην άποκατάσταση της δημοκρατίας.

Τό κλίμα άλλαξε. Πολλές τυραννικές διατάξεις, πού είχαν θεσπιστεϊ και είχαν περιορίσει και

άλυσοδέσει τήν ἐλευθερία καί τά ἀτομικά δικαιώματα παραγόντων τῆς διοίκησης ἢ ὁμάδων τοῦ λαοῦ, ἄρχισαν νά καταργοῦνται, ἡ μιά μετά τήν ἄλλη. Καί ἡ νομιμότητα νά μπαίνει, ὡς ἀποκλειστικός ρυθμιστής, στό τεραίν τῆς καθημερινότητας.

Ὅπως ἦταν ἀναμενόμενο καί οἱ ἐκκλησιαστικοί παράγοντες, πού ἔπесαν θύματα τῆς μανίας τῶν συλλειτουργῶν τους, κινήθηκαν γιά νά ἀποσείσουν τίς ἀλυσίδες τῆς αἰχμαλωσίας καί νά μπορέσουν νά συνεχίσουν τήν ἱερή διακονία τους. Βαδίζοντας, μέ σεβασμό, στό μονοπάτι τῆς νομιμότητας, ἐπιδίωξαν νά ἐνημερώσουν τοὺς φορεῖς τοῦ δημοκρατικοῦ πνεύματος καί λειτουργοὺς τῆς νόμιμης, δημοκρατικῆς διοίκησης, ὅτι ἡ διατήρηση τῶν ἀπαγορεύσεων προσφυγῆς στήν ἑλληνική δικαιοσύνη, πού θέσπισαν οἱ Συντακτικές Πράξεις τῶν Ἰωαννίδη-Σεραφεῖμ, ἀποτελοῦσε καρκίνωμα, πού ἔπρεπε νά ἐκκαθαριστεῖ.

Ἡ πρωτοβουλία, γιά τήν ἀποκατάσταση τῆς δημοκρατικῆς τάξης καί στά ἐνδότερα τῆς Ἐκκλησίας, τάραξε τό κύκλωμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς τυραννίας. Καί οἱ πρωταγωνιστές τοῦ Ἰωαννιδείου-Σεραφειμικοῦ ἐγχειρήματος, ἀναστατωμένοι, ἐνεργοποιήθηκαν νά ἀποτρέψουν τήν ἀνατροπή τῶν «τετελεσμένων» τους.

Οἱ ἐκπρόσωποι τῶν πολιτικῶν σχημάτων ἄκουγαν καί τοὺς

Μητροπολίτες-θύματα τῶν Συντακτικῶν Πράξεων, ἄκουγαν καί τοὺς θύτες, πού μέ θρασύτητα ἀπαιτοῦσαν νά μὴν ἀνατραποῦν τὰ «κατορθώματά» τους. Ἀλλά, ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός, ὅσο ὁ ἀέρας τῆς δημοκρατίας ἔσπρωχνε πρὸς τήν ἔξοδο τήν καταχνιά τῆς τυραννίας, ἡ διατήρηση τῶν ἀλυσίδων τοῦ Ἰωαννιδείου σχήματος, προδιδόταν ὡς ἀπαράδεκτη. Καί στὸν κύκλο τῶν μελῶν τοῦ Κοινοβουλίου ὠρίμαζε ἡ ὑποχρέωση τῆς νομοθετικῆς ἀκύρωσης τῶν Συντακτικῶν Πράξεων, πού ἐξακολουθοῦσαν νά τό στηρίζουν καί τῆς ἀπόδοσης τῶν ἐλευθεριῶν στοὺς, ἐπὶ σειρὰ ἐτῶν, διωκόμενους Ἱεράρχες.

Στὴ φάση αὐτὴ τῶν ἱστορικῶν ἐξελίξεων, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ ἔχασε τήν αὐτοπεποίθηση τῆς ἀσφάλειας καί τῆς θωριάς τοῦ νικητῆ. Μπῆκε στό κλίμα τῆς ἀγωνίας καί τοῦ φόβου. Ἄν ἡ δημοκρατικὴ Κυβέρνηση καταργοῦσε τίς Συντακτικὲς Πράξεις τῆς Δικτατορίας καί τὰ ἀπαράδεκτα, πού ἐξασφάλιζαν τὸν ἐκκλησιαστικὸ σφαγιασμό τῶν δώδεκα Ἱεραρχῶν, αὐτοὶ θά γύριζαν στὶς ἐπάλξεις τους καί αὐτὸς θά ἔπεφτε, αὐθημερόν, ἀπὸ τὸν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο.

Καταφοβισμένος, ἀναζητοῦσε διέξοδο. Καί τὴ βρῆκε. Ἀποφάσισε νά κάνει ἀνάποδη χρῆση τοῦ «ἐκκλητίου» καί νά στείλει αὐτός-ὁ δικαστής καί σφαγέας-τὸ φάκελλο τῶν δώδεκα στήν Κωνσταντινούπολη.

Στὶς 16 Μαρτίου τοῦ 1976 ἐξε-

μαίευσε μιά συνοδική απόφαση, πού έλεγε, ότι τό θέμα τών δώδεκα Μητροπολιτών παραπέμπεται στό Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως. Ή παραπομπή ήταν τέχνασμα. Έγινε γιά νά κερδηθεΐ χρόνος. Καί γιά νά ξεφύγει τό έκκλησιαστικό κατεστημένο από τήν Κυβερνητική πίεση. Από τήν άπαίτηση του Ύπουργού Παιδείας καί Θρησκευμάτων, πού ένημερωμένος από πολλούς παράγοντες του έκκλησιαστικού καί του κοινωνικού χώρου, είχε υίοθετήσει τήν άποψη, ότι έπρεπε νά καταργηθούν, σύντομα, τά «άπαράδεκτα» τών Συντακτικών Πράξεων 3 καί 7 καί νά άποδοθεΐ στους δώδεκα Ίεράρχες τό άναφαίρετο δικαίωμα προσφυγής στην άνώτατη έλληνική Δικαιοσύνη.

Ή έφημερίδα «Έθνικός Κήρυξ», πού έκδιδόταν εκείνη τήν έποχή, μέ έκτενές ρεπορτάζ, στιγμάτισε τόν πονηρό έλιγμό του Άρχιεπισκόπου Σεραφείμ.

Πρός ένημέρωση, μεταφέρω ένα μικρό άπόσπασμα.

«...Από τής παρελθούσης Τρίτης τό έκκλησιαστικόν είσήλθεν είς νέαν κρίσιν. Ο Άρχιεπίσκοπος Σεραφείμ, χωρίς νά έχη έγγράψει τό θέμα είς τήν Ήμερησίαν Διάταξιν καί μέ πρότασιν όλως αίφνιδιαστικήν, υπέκλεψε τήν συγκατάθεσιν τών συνοδικών διά νά άποστείλῃ τήν υπόθεσιν τών 11 Μητροπολιτών (σημ. ο δωδέκατος είχε έκδημήσει) είς τό Οίκουμενικόν Πατριαρχείον».

Άφοϋ επί μίαν όλόκληρον διετίαν έφρόντισεν αυτός προσωπικώς

καί διά τών οργάνων του νά τούς κατασυκοφαντήσῃ ότι δέν έσεβάσθησαν τό Οίκουμενικόν Πατριαρχείον καί άφοϋ προσεπάθησε μέ κάθε τρόπον νά κολακεύσῃ μερικούς από τούς έπισκεφθέντας τήν Έλλάδα εκπροσώπους του Οίκουμενικού Πατριαρχείου, μέχρι του σημείου μάλιστα νά κατέλθῃ ο ίδιος είς τό άεροδρόμιον κατά τήν πρό όλγων μόλις ήμερών άναχώρησιν ενός έξ αϋτών έξ Έλλάδος, ένεπνεύσθη τώρρα τήν κομπήναν νά στείλῃ τήν υπόθεσιν προς κρίσιν είς τόν πρώτο θρόνον τής Ορθοδοξίας...».

Σειρά δημοσιευμάτων στον ήμερήσιο Τύπο άποκάλυπτε, ότι τήν απόφαση τής παραπομπής του φακέλλου τών καταδικασθέντων χωρίς δίκη Μητροπολιτών τήν υπάγόρευσαν ταπεινά έλατήρια. Άλλά καί έκκλησιαστικοί παράγοντες, πού παρά τήν πίεση καί τόν έκφοβισμό, διέσωζαν τό θάρρος τής γνώμης τους καί τήν τόλμη νά έκφραστοϋν δημόσια, διαμαρτυρήθηκαν έντονα καί είπαν, ότι ή δόλια αϋτή πράξη έκθέτει άνεπανόρθωτα τήν ήγεσία τής Έκκλησίας.

Ο Μητροπολίτης Έλευθερουπόλεως Άμβρόσιος, έκανε τούτη τή δήλωση:

«Έκ δημοσιευμάτων του Άθηναϊκού Τύπου έπληροφορήθην, ότι ή Διαρικής Ίερά Σύνοδος τής καθ' ήμās Έκκλησίας άπεφάσισε νά παραπέμψῃ τό από διετίας προκληθέν καί συνταράκτον, έκτοτε, τήν Έκκλησίαν ήμῶν ζήτημα, συνιστάμενον, ως γνωστόν, είς τόν άνευ δίκης κρημι-

σμόν ἀπό τόν θρόνον τῶν δώδεκα σεμνῶν, ἀδιαβλήτων, εὐλαβῶν καί κανονικωτάτων (ἀφοῦ εἶχον ἀναγνωρισθῇ ὑπό συμπάσης τῆς παλαιότερας Ἱεραρχίας) Ἱεραρχῶν, ἐνώπιον τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, διά τήν ὑπ' αὐτοῦ ρύθμισιν τοῦ ζητήματος.

Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, ὡς εἶναι γνωστόν, διαθέτει διακεκριμένους καί σοφοὺς κανονολόγους, οἱ δέ συγκροτοῦντες τήν Πατριαρχικήν Σύνοδον ἀρχιερεῖς ἔχουν νοῦν καί σύνεσιν.

Ἡ προσφυγή τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τόν Οἰκουμενικόν Θρόνον διά τήν λύσιν τοῦ προβλήματος (καί μάλιστα ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς ἐκθρονισθέντας Ἱεράρχας τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος) εἶναι καί ἀντικανονική καί ἀντισυνταγματική καί ἀκατανόητος. Προδίδει δέ ἀμυχανίαν, ἀπελπισίαν καί ἀπόγνωσιν τῶν πρωταπίων τῆς ἀνωμαλίας, ὡς καί ἀδυναμίαν ἀντιμετωπίσεως καί συγκρατήσεως ὑπ' αὐτῶν τῆς δυσφορίας καί δικαίας ἀγανακτήσεως τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, καταδικάζοντος τήν ἀνήκουστον ἐνέργειαν καί ἀποδοκιμάζοντος τοὺς αὐτουργοὺς τῆς ἐγκληματικῆς πράξεως.

Πιστεύομεν ὅτι τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον θά σκεφθῇ σωφρόνως καί θ' ἀποφασίσῃ μετὰ περισκέψεως καί δέν θά ἐμπέσῃ εἰς ἐπικίνδυνον δίνην.

Οὕτω θ' ἀποφύγῃ ν' ἀναμυχθῇ εἰς τὰ ἐσωτερικά ξένης, δηλαδή Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, ὡς ἡ Ἑλλαδική διά νά μὴ προκαλέσῃ ἀντιπάθειαν

καί ἀποστροφὴν εἰς τόν θρησκευόντα Ἑλληνικόν λαόν καί τήν σεβασμίαν Ἱεραρχίαν τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ἡ πρὸς τόν Σεπτόν Οἰκουμενικόν Θρόνον ἀγάπη θά ψυγῇ, ὁ δ' ἔναντι τούτου σεβασμὸς κλήρου καί λαοῦ θά ἐκλείψῃ!

Πιστεύομεν, ὅτι ὁ Οἰκουμενικός Θρόνος δέν θά ἐμπέσῃ εἰς τήν σθηθεῖσαν παγίδα, ὅτι δέν θά συμπαρασταθῇ τοῖς ἁμαρτήμασι, δέν θά ἐπευλογήσῃ τό ἐγκλημα, δέν θά συντελέσῃ εἰς τήν διακίωνισιν τῆς ἐκκρεμότητος, τῆς ἐκκλησιαστικῆς δηλονότι ἀκαταστασίας καί τῆς συγχύσεως, δέν θά καλύψῃ προστατευτικῶς τοὺς ἐνόχους, δέν θά μηκύνῃ τό μαρτύριον ἀθώων, δέν θά συνευδοκῇ τῇ ἀναίρεσει συμπαθῶν ἀδελφῶν, δέν θ' ἀμαυρώσῃ τήν τιμὴν τοῦ καί δέν θά καταρρακώσῃ τό οἰκουμενικόν του κῦρος.

Πιστεύομεν ὅτι τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον θά κρατηθῇ εἰς ὕψη ἀξιοπρεπείας, διά δέ τῶν πατριαρχικῶν νουθεσιῶν καί σοφῶν παραινήσεων θά ἐπαναφέρῃ τοὺς πρωταπίους καί δημιουργοὺς τῆς ἐκκλησιαστικῆς κρίσεως εἰς τήν ἐξ ἧς ἐκεῖνοι ἐξετράπησαν Κανονικὴν πορείαν.

Ἐν οὐδεμιᾷ ἐξ ἄλλου περιπτώσει θέλω νά πιστεύω εἰς τήν μετ' ἐπιτάσεως παρά τῷ ἑλληνικῷ λαῷ κυκλοφοροῦσαν ἀνατριχιαστικὴν φήμην, καθ' ἣν δηθεν ἡ Συνοδικὴ ἀπόφασις ἐλήφθη κατόπιν προσυνεννοήσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Σεραφεῖμ μετὰ τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν πρότρυπα διελθόντος Γέροντος Σεβ. ἀγίου Χαλκηδόνης, τοῦ τελευταίου, ὡς ἄδε-

ται, υποσχεθέντος τήν υπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ρύθμισιν τοῦ ζητήματος, συμφώνως ταῖς ἐνδομύχοις ἐπιθυμίαις τῶν τολμησάντων τό ἀποτρόπαιον Κανονικόν τοῦτο ἔγκλημα».

Τά γεγονότα, καθώς ἐξελίχτηκαν, ἀπέδειξαν, ὅτι ἡ συνεννόηση καί ὁ σχεδιασμός τῆς συναλλαγῆς δέν ἦταν ἀπλή φήμη, πού κυκλοφόρησε ἀπό ἀπύλωτα στόματα, ἀλλά σκοτεινή συναλλαγή, πού συμφωνήθηκε καί μεθοδεύτηκε ἀπό τά δυό συγκεκριμένα ἡγετικά στελέχη τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, Κωνσταντινουπόλεως καί Ἀθηνῶν. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ ζήτησε νά γίνει ἀποδεκτὴ ἡ προσφυγὴ (ὄχι τῶν καταδικασμένων, χωρίς δίκην καί χωρίς ἀπολογία, ἀλλὰ τῆς ὁμάδας, πού λειτούργησαν ὡς δικαστές ἢ ἀκριβέστερα-ὡς σφαγιαστές) καί νά ἀπαντηθεῖ κατὰ τέτοιο τρόπο, πού νά δικαιῶνει τὴ Σεραφειμικὴ ὁμάδα τῶν στυγνῶν καταπατητῶν τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί νά στριμώχνει στὴ στενωπὸ τῆς ὑποταγῆς τοὺς ἀδικημένους Ἱεράρχες. Καί ὁ γνωστός παράγοντας-προὔχοντας τοῦ Φαναρίου δὴλωσε ὅτι θὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸν Ἀθηνῶν, ἐάν ἐκεῖνος δεχτεῖ νά συμπεριλάβῃ στὸ νέο Καταστατικὸ Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού βρισκόταν στὸ στάδιο τῆς ἐπεξεργασίας, εἰδικὴ διάταξη, ἐπεκτατικὴ τοῦ «ἐκκλήτου», πού κάλυπτε, ἴσαμε κείνη τὴ στιγμή, τοὺς Μητρο-

πολίτες τῶν Νέων Χωρῶν καί στίς περιπτώσεις τῶν Μητροπολιτῶν τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδας, γιὰ νά περιέλθουν ὅλοι ὑπὸ τὸν ἔλεγχο καί τὴν ἐξουσία τοῦ Πατριαρχείου.

Ὁ Σεραφεῖμ, δίχως νά μετρήσει τό βάρος καί τίς συνέπειες τοῦ ἐγγειρήματος, εἶπε τό «Ναί». Ἐδῶσε τὴ συγκατάθεση καί εἰσέπραξε τὴν ὑπόσχεση. Καί ὁ Φαναριώτης, ἀντὶ νά ὑποδείξει στὸν Σεραφεῖμ τό χαοτικὸ ἄνοιγμα τῆς ἐκτροπῆς καί νά τοῦ ὑποδείξει τό χρέος τοῦ ἐπανεντροχιασμοῦ στὸ ἀπαράβατο ὁροθέσιο τῶν Ἱερῶν Κανόνων, δέχτηκε νά σύρει ὁλόκληρο τό Πατριαρχεῖο στὴν ἀντικανονικότητα καί στὴ χλεύη, γιὰ νά κερδίσει πόντους δόξας, μέ τὴν πιθανὴ ἐκδίκηση, ἀφ' ὑψηλοῦ, ἀπὸ τὴν καθέδρα ἐνὸς ἀνώτατου, Οἰκουμενικοῦ Δικαστηρίου, κάποιο ταλαίπωρο Ἑλληνα Ἱεράρχη, πού θὰ ἐμφανιζόταν μπροστά του, φορτωμένος μέ βαρεῖες κατηγορίες καί θὰ ζητοῦσε τό Πατριαρχικὸ ἔλεος.

Συναλλαγές ὑπόγειες, σκοτεινές καί βρώμικες. Αὐτές συμφωνήθηκαν καί αὐτές δρομολογήθηκαν τό Μάρτιο τοῦ 1976.

Ὁ Σεραφεῖμ, ὁ δικαστής, πού καταδίκασε σέ ποινὴ ἐξόντωσης τοὺς δώδεκα Μητροπολίτες, ἔστειλε τὴν «ἐκκλητὴ» ἀναφορά του στὴν ἀνώτατη(!!!) Πατριαρχικὴ ἀρχή. Καί ἐκεῖνο, ἔμεινε νά περιμένει τὴν κατάθεση τῆς ἀμοιβῆς. Τὴν ἐπιψήφισή ἀπὸ τὴ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων τοῦ νέου Καταστατικοῦ Χάρτη, μέ τὴν προσθήκη τῆς διατάξης, πού θὰ ἀναβά-

θμιζε, άντικανονικά καί θά διεύρυνε, πλασματικά, τήν έξουσία του.

Ό κενός χρόνος τής έπιφανειακής σιωπής καί τής υπόγειας διαπλοκής κράτησε δεκαπέντε όλόκληρους μήνες.

Στό διάστημα αυτό, ένας κυβερνητικός άνασχηματισμός έσπρωξε μακριά από τόν υπεύθυνο θώκο του Όπουργείου Παιδείας καί Θρησκευμάτων, τόν ύπουργό, πού σχεδίαζε τήν κατάργηση τών Συντακτικών Πράξεων τής Δικτατορίας καί προωθοϋσε τήν παροχή στους Μητροπολίτες του δικαιώματος προσφυγής στην Άνώτατη Δικαιοσύνη, στό Συμβούλιο τής Έπικρατείας. Ό ύπουργός, πού κάθησε στην κενή θέση τής έξουσίας, εύθυγραμμίστηκε στά αίτήματα του Σεραφείμ, καλύπτοντας τήν αντιδημοκρατική συμπεριφορά του μέ τή δικαιολογία, ότι άν συνέχιζε τήν τακτική του προκατόχου του, ό Σεραφείμ θά αντιδροϋσε έπιζήμια, γιατί δέ θά έδινε τή συγκατάθεσή του νά παραχωρηθεί στο Κράτος ή έκκλησιαστική περιουσία.

Στό τέλος, περίπου, του δεκαπεντάμηνου, στίς 31 Μαΐου του 1977, δημοσιεύτηκε στην «Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως» ό νέος Καταστατικός Χάρτης τής Έκκλησίας τής Ελλάδος. Καί αυτός, έκτός τών άλλων, έπισημοποιοϋσε καί νομιμοποιοϋσε τήν υπόγεια συμφωνία τής έκατέρωθεν (Άθηνών καί Κωνσταντινούπολης) διαφθοράς. Άμέσως μετά, τήν 1η Ιουλίου του ίδιου έτους, καθαρογράφηκε καί στάλ-

θηκε στην Έκκλησία τής Ελλάδος ή άπάντηση του Πατριαρχείου. Ένα κείμενο, πού θά μείνει στην ιστορία, ως ντοκουμέντο παρακμής καί ως έκποίηση τής παλιάς, ιστορικής δόξας, γιά τήν έξαγορά μιάς ψήφου άναγνώρισης από καταλεκιασμένα καί κατασπιλωμένα χέρια.

Μεταφέρω ένα απόσπασμα από τόν πρόλογο, πού μαρτυρεϊ νοσηρή αύτοδιαφήμιση καί ένήδονη ύπογράμμιση αύξημένων δικαιωμάτων καί ύψηλών άρμοδιοτήτων στό πλαίσιο τής συνύπαρξης καί τής συνεργασίας τών Τοπικών, Άγιωτάτων, Όρθοδόξων Έκκλησιών:

«...Έλάβομεν έν καιρῷ τό από 9 Άπριλίου 1976, άριθμ. Πρωτ. 1791, άδελφικόν γράμμα, δι' οϋ ή Ύμετέρα λίαν άγαπητή καί περισπούδαστος ήμϊν Μακαριότης, άποφάσει τής Διαρκoϋς Ίερᾶς Συνόδου, άνεφέρετο προς τόν καθ' ήμᾶς Άγιώτατον Άποστολικόν καί Πατριαρχικόν Οίκουμενικόν θρόνον, ως έχοντα από κανόνων καί σεπτῶν Οίκουμενικῶν Συνόδων καί έκ τής μακραίωνος έκκλησιαστικής πράξεως τό δικαίωμα καί καθήκον του μεριμνᾶν καί περί τής έν πίστει καί άγάπη ένότητος τῶν έν ανάγκαις άγίων του Θεοϋ Έκκλησιῶν, μετά τής καθ' Ελλάδα δέ Άγιωτάτης Έκκλησίας συνδεόμενον καί δι' ίδιαίτέρων στενῶν δεσμῶν, έπικαλουμένη τήν παρέμβασιν καί συναντίληψιν αύτου, όφειλετικῶς άλλωστε κατά τά διαγορευόμενα του Πατριαρχικοϋ καί Συνοδικοϋ Τόμου του 1850 έτους, προς άποκατάστασιν τής εϊρήνης καί τής όμαλῆς ζωῆς έν τῇ δοκιμαζομένη

αυτόθι 'Ιεραρχία....».

Μεταφέρω και ένα δεύτερο απόσπασμα, πού αποκαλύπτει την έκ των προτέρων ευθυγράμμιση των παραγόντων του Πατριαρχείου με την τακτική του Σεραφείμ. Δίχως να γνωστοποιήσουν τό βαρύ κατηγορητήριο στους έμπερίστατους Μητροπολίτες της Έκκλησίας της Ελλάδος, δίχως να τούς άκούσουν να άπολογούνται, δίχως να υπολογίσουν την άντικανονικότητα της αυθαίρετης έκδίωξης τους άπό τούς Μητροπολιτικούς τους θρόνους, τούς άντιμετώπισαν ως βαρύτατα ένεχόμενους για παραπτώματα, πού δέν υπήρχαν, πού δέν τά άνέφεραν και δέν τά περιέγραψαν και φόρτωσαν σ' αυτούς όλη την ευθύνη της άνωμαλίας, πού έφερε την έλληνική Έκκλησία στό χείλος του γκρεμού.

«...Όθεν, άπέχοντες πάσης είς τά επί μέρους διεισδύσεως και την βαθείαν λύπην της καθ' ήμās Μητρός Αγίας του Χριστού Μεγάλης Έκκλησίας διά τά αυτόθι, επί ζημιά των ίερών συμφερόντων και του κύρους της Έκκλησίας ού μήν δ' άλλα και επί προφανεί σκανδαλισμῷ του εύσεβοϋς Έλληνικοϋ λαοϋ, μεταξύ των άδελφών άτάκτως έπισυμβαίνοντα, έκδηλον ποιούμενοι και έκφράζοντες, έξ όνόματος αύτης άπευθύνομεν προς πάντας, συνοδική άποφάσει, ένθερμον προτροπήν και παράκλησιν, καλοϋντες είς συνάισθησιν της βαρυνούσης τούς ποιμένας ίεράς ευθύνης, έναντι του Θεοϋ, έναντι της Έκκλησίας, και έναντι του λαοϋ του Θεοϋ, υπέρ οϋ λόγον άπο-

δώσομεν πρό του άδεκάστου βήματος έν τη φρικτή του Χριστοϋ δευτέρα παρουσίᾳ».

Πώς νά έκτιμήσει ό μελετητής της σύγχρονης έκκλησιαστικής μας ιστορίας ή ό άπλός παρατηρητής της γύρω του πραγματικότητας αύτή τή θολή και μικροσυμφεροντολογική παρέμβαση του σεπτοϋ Πατριαρχείου, του προκαθημένου του και όλων των άμεσων συμβούλων του και συνεργατών του;

1. Η διακεκριμένη(!) πατριαρχική όμήγυρις έπέδιώξε να έπεκτείνει τό δικαίωμα παρέμβασής της στην Αυτοκέφαλη (δηλαδή αυτοδιοίκητη) Έκκλησία της Ελλάδος, μέ τόν έξαναγκασμό για θέσπιση είδικής διάταξης Νόμου. Αύτή ή έπιδίωξη, έκτός των άλλων, έκθέτει και τό σημερινό Πατριάρχη, πού άγνόησε τίς άπαγορεύσεις των Ίερών Κανόνων και στηρίχτηκε στό νόθο προϊόν της σκοτεινής διαπλοκής του 1977, για να έξασφαλίσει την ύπεροχική άνάμειξή του στην έκδίκαση των παραστρατημάτων του μοναχοϋ Μπεζενίτη.

2. Πώς ή Πατριαρχική Σύνοδος δέν ένοχλήθηκε άπό την πρωτάκουστη τακτική, να υποβληθεϊ τό αίτημα έπανεκδίκασης της ύποθεσης-σέ ανώτατο, τελευταίο βαθμό-άπό τόν Σεραφείμ, πού καταδίκασε χωρίς δίκη και όχι άπό τούς Μητροπολίτες, πού καταδικάστηκαν άναπολόγητοι; Όταν είδε να έκδιπλώνεται μπροστά του αύτή ή

ἀπρέπεια καί αὐτή ἡ βάρβαρη καταπάτηση τῶν στοιχειωδῶν ἀνθρώπων δικαιωμάτων, γιατί δέν ἔστειλε τό «ἐκκλητο» τοῦ Σεραφεῖμ πίσω, μέ τή ἔνδειξη καί τή σύσταση, ὅτι αἵτηση «ἐκκληίου» ἔχουν τό δικαίωμα νά ὑποβάλλουν αὐτοί, πού δικάζονται καί καταδικάζονται καί ὄχι ἐκεῖνοι, πού δικάζουν τούς ἀπόντες καί καταδικάζουν τούς ἀναπολόγητους;

3. Ἡ Πατριαρχική αὐλή, μέ τήν ἀπάντηση, πού ἔστειλε τότε στόν Ἀρχιεπίσκοπο Σεραφεῖμ, καταλόγίζει εὐθύνες στούς Μητροπολίτες, πού καταδικάστηκαν ἀναπολόγητοι, χωρίς καί αὐτή νά ἀσχοληθεῖ «ἐν Δικαστηρίῳ» μέ τή διερεύνηση καί τήν ἐκτίμηση τῶν περιστάτικων καί μέ τή διακριτική ἐπιμέτρηση τῶν εὐθυνῶν στούς πραγματικά ἔνοχους; Ἀπό ποῦ ἄντλησε αὐτό τό δικαίωμα; Ποιός Ἱερός Κανόνας ἐπέτρεψε νά διατυπώσει ψόγο ἐναντίον Μητροπολιτῶν, πού δέ δικάστηκαν καί δέν ἀπολογήθηκαν, ὡς ἐνεργοῦντας «ἐπὶ ζῆμῃ τῶν ἱερῶν συμφερόντων καί τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησίας οὐ μὴν δ' ἀλλά καί ἐπὶ προφανεῖ σκανδαλισμῷ τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ λαοῦ»;

4. Ὁ σημερινός Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, πού κόπτεται κυριολεκτικά, νά ἀσκήσει λειτουργημα ἀνώτατου δικαστή στήν περίπτωση Μπεζενίτη, γιατί δέν ἀνέσυρε, ἴσαμε σήμερα, τό φάκελλο τῆς περιπέτειας τῶν δώδεκα ἀδελφῶν του, τῶν Μητροπολιτῶν τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, πού μέ διαδικα-

σίες τῆς «Ἱερῆς ἐξέτασης», τούς ἔστειλαν καί οἱ ἑλλαδίτες καί οἱ πατριαρχικοί κακοδιαχειριστές ὑψηλῶν λειτουργημάτων καί προνομίων στό πῦρ τό ἐξώτερο; Γιατί δέ συνέστησε στή Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί στήν τριάδα τῶν προκαθημένων της, μέ τούς ὁποίους ἀντάλλαξε, ὄχι μιὰ, ἀλλά πολλές φορές, ἀδελφικό ἀσπασμό, νά ἀποκαταστήσουν τήν Κανονική Τάξη; Γιατί δέν ἀγωνίστηκε, μέ εὐσυνειδησία καί μέ ἀγάπη, νά φέρει τήν εἰρήνη καί τήν ἀδελφοσύνη στήν ἀδελφή Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος;

Ὁ Πατριάρχης τῆς Κωνσταντινούπολης, ὁ διάδοχος τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καί τοῦ ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Χρυσοστόμου καί τοῦ ἁγίου Φωτίου τοῦ μεγάλου καί ὅλων τῶν ἄλλων ἁγίων πατριαρχῶν, ἐνδιαφέρεται μόνο γιά τή χωματερή Μπεζενίτη; Σύμφωνα μέ τά ἐπίσημα ἀνακοινωθέντα καί μέ τήν ἐπίκαιρη δημοσιογραφική πληροφόρηση, ὁ Μπεζενίτης θά συμπληρώσει-θετικά ἢ ἀρνητικά, αὐτό παραμένει συζητήσιμο-τό κασέ τῆς οἰκουμενικῆς προβολῆς καί διαφήμισης(!), Καί ὁ Πατριάρχης θά κρατήσει, γιά πολύ, στήν ἐξέδρα τῆς δημοσιογραφικῆς ἀνάδειξης τό εἶδωλο τοῦ καθηρημένου ἱεράρχη, μέ σκοπιμότητα τήν ὑπογράμμιση πρωτίων του καί δικαιωμάτων του.

Κατά τίς ἐκτιμήσεις σοβαρῶν παραγόντων τοῦ κοινωνικοῦ καί τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μας βίου, ἡ διολίσθηση σ' αὐτό τό ρεῦμα τῆς ἐκτρο-

πής θά ἐγγράψει μιά μαύρη, ἀφόρητα προβληματική καί ἀπωθητική σελίδα στήν ἱστορία τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καί θά χαράξει ἀπαξιωτική καί ἀπορριπτική κρίση γιά τοὺς ἐκπονητές τῆς λαμπρῆς, μακραίωνης παράδοσης τῆς Ἐκκλησίας τῆς «Δεύτερης Ρώμης».

Τό κατάντημα τοῦ Συνοδικοῦ σχήματος διοίκησης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος-εἶναι ὁμολογημένο-κατά τίς τελευταῖες δεκαετίες ἀποδείχτηκε ἀσυγκράτητο. Ἀλλά, ἐξελίχθηκε ἀκόμα ἐπικινδυνότερο, σύρθηκε σέ ἀπύθμενα βάθη, μέ τήν Πατριαρχική ἀνάμειξη στήν ὑπόθεση Μπεζενίτη. Ὁ σημερινός Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, θεώρησε τήν εὐκαιρία πρόσφορη, γιά νά δείξει τήν «οἰκουμενικότητα» τῆς πυγμῆς του. Καί ἔσυρε, πάνω στήν Πατριαρχική, Συνοδική Τράπεζα, τίς πολλές καί ἀποκρουστικές παραβιάσεις τοῦ Εὐαγγελικοῦ πλαισίου καί τῶν Συνοδικῶν Ἱερῶν Κανόνων ἐκ μέρους τοῦ, ἄλλοτε, Ἐπισκόπου καί, ἐσχάτως, καθηρημένου Παντελεήμονα Μπεζενίτη. Πίστεψε, ὅτι μέ τήν ἰδιοποίηση τοῦ ρόλου τοῦ ἀνώτατου δικαστή, τήν ἀποδοχή τῆς ἑκκλητῆς ἀναφορᾶς Μπεζενίτη καί τήν ἔκδοση ἀμετάκλητης ἀπόφασης, θά κατακύρωνε τόν ἡγετικό του ρόλο στήν «κατά ἀνατολάς» Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

Τά ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς Πατριαρχικῆς πρωτοβουλίας σχολιάζονται εὐρύτατα, ὡς ἔκπτωση

στήν περιθωριακή ἀσημότητα καί ὡς συντριβή.

«Ἔστιν ὁδός ἥ δοκεῖ ὀρθή εἶναι παρά ἀνθρώποις, τά δέ τελευταῖα αὐτῆς ἔρχεται εἰς πυθμένα ἄδου» (Παροιμ. ιδ' 14).

Ὁ Πατριάρχης, ὁ ἀχθοφόρος τῶν ἱστορικῶν τίτλων τῆς Πόλης τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου καί τοῦ Συναξαρίου τῶν ἁγίων Πατριαρχῶν, κατάντησε διαχειριστής τῶν ἀνομιῶν ἐνός καθηρημένου. Φόρτωσε, ὡς διακοσμητικά, στό ὡμοφόριό του, τίς ἀπαξιωτικές σφραγίδες τῆς πολλαπλῆς ἐνοχῆς τοῦ Μπεζενίτη. Καί, ἀντί νά λιτανεύει τή διδαχή καί τό βίωμα, τή φωτεινότητα τῆς ἀλήθειας καί τήν ἀκτινοβολία τῆς ἀγιότητος τῆς Ὁρθοδοξίας μας, φωτίζει καί διαφημίζει τό χαοτικό ἄνοιγμα τῆς ἐκτροπῆς καί τίς ἀπαξιωτικές συμπεριφορές τῶν ἐκμεταλλευτῶν τῆς ἀτίμητης πνευματικῆς κληρονομίᾶς μας.

**Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ**

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

Ποιός τελικά είναι ό άδικούμενος;

Οι άναγνῶστες μας γνωρίζουν τό πρόβλημα, πού προέκυψε άπό τίς έκθρονίσεις 12 ιεραρχῶν τό 1974, καί πού ταλανίζει μέχρι σήμερα τήν Έκκλησία μας. Σημειώνουμε ότi, τόν τελευταίο καιρό, άκούγονται όλο καί πιό συχνά φράσεις συμπαθείας πρὸς τά θύματα άπό πολλά στόματα, άκόμα καί άξιωματούχων τῆς Έκκλησίας. Πανθομολογεῖται πιά ότi ή άναίτια, άνευ δίκης, πραξικοπηματική καταδίκη τῶν 12 σέ έκπτωση ήταν πράξη άδικη. Καί ότi ή έπιβολή τοῦ έπιτιμίου άκοινωνησίας τό 1993 σέ τρεῖς έξ αὐτῶν, τότε έπιζόντες, δέν είχε κανονικό ή νομικό έρεισμα· ήταν τό πρόσχημα γιά νά μήν έπανέλθουν στίς θέσεις τους μετά τή δικαιοσύνη τους άπό τό Συμβούλιο τῆς Έπικρατείας. Άκόμα πιό άδικη χαρακτηρίζεται ή διαιώνιση αὐτῆς τῆς άνωμαλίας μέχρι καί σήμερα.

Ός τόσο, παρά τίς ξεκάθαρες θέσεις κάποιων, όπου καί όταν υπάρχουν, διακρίνουμε γενικά σ' αὐτές τίς έκφράσεις συμπάθειας πλεόνασμα στρουθοκαμηλισμοῦ έκ μέρους κάποιων «εύσεβῶν» καί, τό χειρότερο, ύποκρισίας τῶν ταγῶν. Η τάση είναι νά θεωρεῖται τό

πρόβλημα ως μία συνήθης σ' αὐτόν τόν κόσμο ύπόθεση άδικίας σέ βάρος κάποιων προσώπων, τήν όποία, λένε, «πρέπει νά ύπομείνουν μέ καρτερία καί έλπίδα στό έλεος τοῦ Θεοῦ»! Όχι ως κρίση μέσα στήν Έλλαδική Έκκλησια. Όχι ως έκκλησιολογικό πρόβλημα. Τό έρώτημα, πού έκ συστήματος παρακάμπτεται, είναι: ποιός, σέ τελευταία άνάλυση, είναι ό κατ' έξοχήν άδικούμενος σ' όλη αὐτήν τήν ύπόθεση; Τέσσαρες είναι οί άξονες, πού, κατά τήν άποψή μας, προσδιορίζουν τήν κρίση ως βαθύτατη έκκλησιολογική έκτροπή.

Πρῶτον, οί άδικηθέντες ήταν ποιμενάρχες καί ή άδικία πρὸς αὐτούς συνίστατο στήν άνακοπή τοῦ ποιμαντικοῦ έργου, πού τούς είχε άνατεθεῖ. Τό πρόβλημα θά ήταν πολύ διαφορετικό άν τούς στεροῦσαν, άς ποῦμε, τά υπάρχοντά τους μέ βία καί άπάτη ή άν τους έξύβριζαν. Θά τούς είχαν άδικήσει καί προσβάλει, ως πρόσωπα όμως· όχι στήν ιδιότητά τους ως λειτουργῶν τοῦ ιεροῦ θεσμοῦ τῆς πνευματικῆς πατρότητας. Σέ τελευταία άνάλυση οί ύπαίτιοι τῆς εκθρονίσεως τῶν 12 Ιεραρχῶν καί όλοι όσοι συντηροῦν ή άνέχονται έπί 36 χρό-

νια αυτές τις έκθρονίσεις, έχουν αδικήσει τον ποιμενόμενο λαό. Γιατί όντως αδικεί λαό όποιος αναιτία και χωρίς λόγο του στερεί ποιμένες, που εύορκως εργάζονται γι' αυτόν.

Δεύτερον, ευτελίστηκε αυτός ούτος ο θεσμός του Έπισκόπου. Η ποιμανση του λαού είναι υπόθεση ιερή και τά πρόσωπα, που την αναδέχονται, είναι υπεύθυνα πάνω απ' όλα ενώπιον του Θεού και της Αγίας Καθολικής Εκκλησίας Του. Κατά τη διδασκαλία και την παράδοση της Εκκλησίας ή σχέση του Έπισκόπου προς το ποίμνιό του είναι σχέση άμοιβαίας αγάπης και θυσιαστικής άφοσίωσης, σχέση «συζυγική», αδιάρρηκτη, κατά το πρότυπο της σχέσεως του Νυμφίου Χριστού προς τη Νύμφη Του Εκκλησία. Και όπως κατά τη διδασκαλία του Κυρίου, ο φυσικός γάμος είναι αδιάλυτος, «*παρεκτός λόγου πορνείας*» (Ματ. ε' 32), έτσι και στην περίπτωση της πνευματικής ενώσεως Ποιμένα-ποιμνίου, ή σχέση επ' ουδενί διαρρηγνύεται, εκτός αν υπάρξει άτιμωτική ενέργεια του Ποιμένα και σκανδαλισμός του ποιμνίου, όποτε ή εκκλησιαστική δικαιοσύνη έχει, και επιβάλλεται γά έχει, τό λόγο. Οί Έπίσκοποι δέν είναι άπλά διοικητικά όργανα ξένα προς τό λαό, αξιωματούχοι μιάς κλειστής ιεραρχικής δομής έξουσίας Βατικάνειου τύπου, ή όποία μπορεί νά τούς χειρίζεται αύθαίρετα, σάν πιόνια, ανάλογα μέ τούς σχεδιασμούς της. Όπου αυτό συμβαίνει ευτελίζεται καιρια τό επισκοπικό λειτούργημα.

Τρίτον, τό συλλογικό όργανο, που διέπραξε και συντηρεί την άδικία, είναι μία Σύνοδος Έπισκόπων, τά έργα της όποίας, έξ όρισμού, πρέπει νά είναι ιερά και άγια. Άν δέν είναι, άπαξιώνεται και άδικείται ό θεσμός της Συνόδου.

Πιο συγκεκριμένα, αποτελεί έκπτωση γιά μία Ίερά Σύνοδο νά άδικεί τό λαό στερώντας τον από ποιμνάρχες άκατηγόρητους, και νά τον άδικεί άκόμα περισσότερο, τοποθετώντας στις θέσεις τους πρόσωπα άνάξια και ήθικώς διάτρητα, γιατί αυτό επιτάσσουν υποχθόνιες σκοπιμότητες και ίντριγκες. Δυστυχώς, και τίς δύο όψεις του νομίσματος τίς έζησε ό λαός στό πετσί του όλ' αυτά τά 36 χρόνια που σοβεί ή έκτροπή. Όχι μόνο οί 12 Ίεράρχες, αλλά και οί θεσμοί θυσιάστηκαν στό βωμό παιχνιδιών έξουσίας, άνομων συμφερόντων και έπονεϊδιστων παθών, τά όποία οί άγιοι Συνοδικοί, οί έντεταλμένοι φύλακες της αγιότητας της Εκκλησίας, άφησαν νά κατακλύσουν τον ιερό Της χώρο. Τί κύρος έχει, και πόση άξιοπιστία μπορεί νά διαθέτει ή Ίερά Σύνοδος, όταν έξαπολύει έγκυκλίους, μέ άφορμή την τρέχουσα οίκονομική κρίση, και έπισημάνει ότι «τά πάθη της φιληδονίας, της φιλοδοξίας, της φιλαργυρίας-φιλοκτημοσύνης είναι εκείνα, που οδηγούν τούς ανθρώπους σέ οικονομικές κρίσεις»; Κάθε πολίτης αύτης της χώρας, πιστός ή άθεος, δικαιούται νά σχολιάσει: «ύμεις όψεσθε».

Τέλος, τέταρτο, τό περί ού ό λόγος εκκλησιαστικό πρόβλημα, άποκάλυψε παγιωμένες καταστάσεις μηχανορραφιών και ψεύδους στη διοίκηση της Εκκλησίας μας, που άμαυρώνουν αυτό τουτο τό μήνυμά Της στόν κόσμο. Και συγκεκριμένα, είναι τραγικό ότι όλ' αυτά τά 36 χρόνια ή εκκλησιαστική μας διοίκηση, που μέ τόση δολιότητα πολιτεύτηκε και άδίκησε πρόσωπα και έκμαύλισε θεσμούς, διακηρύσσει ότι ενεργεί *ex officio* ως Σύνοδος υπό την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος! Οί Ίεράρχες μας στην πλειοψηφία

τους, (υπάρχουν τιμητικές εξαιρέσεις), προβάλλονται από τους μηχανισμούς επικοινωνίας, που οικοδομούν γύρω τους, ως θεόπνευστοι(!) ηγέτες, και διεκδικούν το αλάθητο των όποιων συνοδικών αποφάσεών τους, ακόμα και αν έχουν κατακρεουργήσει κάθε έννοια ήθους δικαίου. Χωρίς να τηρούν κανένα όρο της ορθόδοξης χριστιανικής δεοντολογίας, που, μόνη αυτή, καταξιώνει τις Συνόδους των Επισκόπων ως όντως αγιοπνευματικές συνάξεις, σφετερίζονται το κύρος της. Είναι ποτέ δυνατόν το Άγιο Πέμμα στην μέν Αγία Γραφή να παραγγέλλει «*άγιοι γίνεσθε*» (Α' Πετ. α' 16) και «*δικαιοσύνην μάθετε, οί ένοι-κοῦντες επί τῆς γῆς*» (Ήσ. κστ' 9), στα δέ διοικητικά σώματα της Εκκλησίας μας να έμπνέει τόση κατάφορη άδίκια και δολιότητα, που σε στιγμές ειλικρίνειας οί ίδιοι οί Ίεράρχες όμολογοῦν και στηλιτεύουν; Αυτό πιά άγγίζει τά όρια τῆς βλασφημίας: άδικεΐται και προσάγεται ως θύμα στο βωμό τῆς άνομίας αυτό τοῦτο τό μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου: «*Τό όνομα τοῦ Θεοῦ δι' ὑμᾶς βλασφημεΐται έν τοῖς έθνεσι*» (Ρωμ. β' 24). Πώς να λάμψει στον κόσμο άκηλίδωτο τό μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου; Να τό δοῦν πιστοί και να στηριχθοῦν, άπιστοι και να πλησιάσουν, έχθροί τῆς Εκκλησίας και να φιμωθοῦν;

Από τά παραπάνω εΐναι σαφές ότι λύση στο έκκλησιαστικό πρόβλημα δέν μπορεί να δοθεΐ μέσα από διπλωματικά παζάρια, που θά ικανοποιοῦσαν, τάχα, «όλες τίς πλευρές». Οὔτε πρόκειται να βρεΐ λύση τό πρόβλημα με τό θάνατο και τοῦ τελευταίου Ίεράρχη, που άδικήθηκε. Οί συνέπειες θά ταλαιπωροῦν τήν Εκκλησία μας για πολύ πολύ χρόνο. Ή λύση μπορεί να προέλθει μόνο με μετάνοια: με τήν άναγνώριση έκ μέρους τῆς Ίεραρχίας των Επισκόπων μας ότι επί 36 χρόνια κινοῦνται έξω από τά ιεροκανονικά πλαίσια και κατά παράβαση των νόμων δικαίου. Άν έμπρακτα και με σοβαρή διάθεση να έπουλωθοῦν πληγές, γίνει δεκτό αυτό, τότε θά ήταν έφικτός κάθε άναγκαΐος διακανονισμός οίκονομίας. Ή πρόταση αυτή δέν είναι δική μας. Έχει πέσει κατά καιρούς στο τραπέζι των συνοδικών διασκέψεων από κάποιους Ίεράρχες, χωρίς όμως ποτέ να υιοθετηθεΐ. Τουναντίον έξῆψε τό μένος τῆς πλειοψηφίας. Χαρακτηρίστηκε μάλιστα, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, ως άίσχος για τή συνοδική άξιοπρέπεια!...

Δική μας λοιπόν απομένει μόνο ή όδὺνη και ή εὐχή: "άμποτε να δώσει ό Θεός".

Έ. Χ. Οίκονομάκος

Ή «Έλεύθερη Πληροφόρηση» στο διαδίκτυο.

Διεύθυνση: el-pliroforisi.gr

Και οί Έκδόσεις «Σπορά» στο διαδίκτυο

(για μία γνωριμία με τό συγγραφικό έργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς και Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: spora.gr